

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. T.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2017, čj. KUKHK-23231/DS/2017/SR, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2019, č. j. 29 A 5/2018-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 17. 5. 2017, sp. zn. 2016/9027/SPR/KOG, shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Deliktu se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Neznámý řidič vozidla tovární značky X, RZ X:

- dne 17. 8. 2016 v čase 10:18 hod. až 11:55 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. V 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,

- dne 10. 11. 2016 v čase 9:50 hod. až 14:59 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. V 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,

- dne 25. 11. 2016 v 15:56 hod. na Malém náměstí u čp. 420, Trutnov, uvedené vozidlo neoprávněně parkoval bez parkovacího lístku, v úseku platnosti dopravní značky č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou textu – „počet 6x, směr vlevo od parkovacího automatu“, aniž splnil povinnost, kterou tato značka ukládá,

- dne 1. 12. 2016 v čase 10:26 hod. až 12:44 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. V 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,

- dne 2. 12. 2016 v čase 10:23 hod. až 13:32 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. V 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“,

- dne 19. 12. 2016 v čase 10:19 hod. až 12:33 hod. uvedené vozidlo neoprávněně parkoval, aniž zásoboval, na Krakonošově náměstí u čp. 122/123, Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou textu „Mimo zásobování provozoven“ doplněnou vodorovným dopravním značením č. V 12c (žlutá čára souvislá) „Zákaz zastavení“.

[2] Řidič vozidla svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se jednání naplňující znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 spr. ř. zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). V ní namítal, že nebyl vyrozuměn o odložení přestupku řidiče, čímž byl zkrácen na svých právech. Dále měl správní orgán pochybit tím, že výrok napadeného správního rozhodnutí neobsahuje uvedení formy zavinění. Žalobce rovněž ve své žalobě upozornil na nesrozumitelnost výroku správního rozhodnutí co do uznání viny za přestupek. Dále zastával názor, že rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné pro neexistenci správního deliktu v době jeho rozhodování, neboť ten byl vzhledem k nové právní úpravě nahrazen přestupkem. Vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě mělo být znakem skutkové podstaty zavinění. Správním orgánům dále vytkl, že ve výroku napadených rozhodnutí nevedly ustanovení, dle kterých rozhodovaly. Namítal, že se nemohl dopustit přestupku popsaného ve výroku IV rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť dopravní značka IP 13c nebyla v předmětné lokalitě zákonně umístěna. Žalobce správním orgánům souhrnně vytkl nedostatečně zjištěný skutkový stav, nedostatečný popis právního jednání, obviňování z porušení neexistující povinnosti a z nevedení společného řízení o více správních deliktech žalobce. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla považoval za protiústavní.

[4] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Soud nesdílel žalobcův názor, že měl být vyrozuměn o odložení přestupku řidiče, neboť se nejednalo o poškozeného a ani osobu uvedenou v § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Krajský soud rovněž považoval výrok napadeného rozhodnutí za dostatečně specifikovaný v čase a místě, který obsahuje nezaměnitelný popis skutku. Upozornil, že v případě žalobce se jednalo o odpovědnost objektivní, uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí

pokračování

tak nebylo nutné. Postupem správních orgánů nedošlo ani k porušení § 2 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť z výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zřejmé, že pokuta byla uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

[5] Krajský soud považoval při posouzení, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav a zda byla porušena existující povinnost, za dostatečné poučení nacházející se na parkovacím automatu, který byl umístěn na Malém náměstí v Trutnově. Rovněž fotografie založené ve správním spise dle jeho názoru dostatečně přesně zachycují zjištěný skutkový stav. Soud podotkl, že žalobce neuvedl, z čeho usuzuje, že dopravní značka byla v případě přestupku popsaného pod výrokem IV rozhodnutí správního orgánu I. stupně umístěna nezákonně. Soud nesouhlasil ani s žalobcovou tezí, že správní delikt v době rozhodování správního orgánu již neexistoval, neboť právní úprava v době spáchání správního deliktu a v době vydání rozhodnutí žalovaného byla shodná, tedy nová právní úprava nebyla pro žalobce příznivější. K zpochybnění otázky objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a otázky zavinění krajský soud uzavřel, že nová právní úprava týkající se odpovědnosti za přestupky nabyla účinnosti k 1. 7. 2017. Nebyl proto důvod aplikovat pro žalobce příznivější právní úpravu, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť takováto úprava nikdy nebyla účinná.

[6] Ve věci namítané protiústavnosti právní úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla soud odkázal krajský soud na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, a ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15. K námitce žalobce, že správní orgány nevedly společné řízení o všech správních deliktech téhož pachatele, krajský soud odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. č. j. 1 As 28/2009-62 či 2 As 426/2017-62), podle které není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je nutné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Žalobce přitom netvrdil, že by již bylo rozhodnuto o jím zmíněných deliktech, namítal pouze dotčení svých procesních práv, což není v kontextu dřívější judikatury relevantní. Požadavek žalobce na projednání v jediném řízení a na stanovení souhrnného trestu neshledal krajský soud důvodným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel v první řadě namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se jeho žalobní námitky ohledně absence ustanovení právního předpisu, na základě kterého měla být stanovena výše sankce. Jelikož § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu neobsahuje konkrétní sankční rámec, bylo povinností správního orgánu odkázat na související právní normy. Správní orgán neodkázal na jiné ustanovení právního předpisu, dle kterého by měla být uložena pokuta v rozmezí 1 500 až 2 500 Kč. Ustanovení § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu se přitom vztahuje na řidiče vinného ze spáchání přestupku. Tato vada nebyla napravena ani v odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017-29) a stěžovatel je tak přesvědčen, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

[9] O skutkovém stavu, jež byl podkladem pro výrok IV. rozhodnutí žalovaného, uvedl, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť nebylo prokázáno, že by řidič vskutku neumístil za přední sklo vozidla parkovací lístek. Stěžovatel namítal, že z fotografií nevyplývá

neumístění parkovacího lístku. Krajský soud namísto toho uvedl, že fotografie jsou relativně kvalitní, což ovšem nijak nepopírá tvrzení stěžovatele.

[10] V další kasační námitce stěžovatel rozporoval posouzení právní otázky soudem ve věci nedostatečného popisu jeho údajného protiprávního jednání. Krajský soud na podstatu jeho námitky vůbec nereagoval. Stěžovatel byl uznán vinným z toho, že „parkoval“ na určitém místě v čase 15:56 hodin. Pojem „parkování“ však dle jeho přesvědčení není právním pojmem a jako takové není zákonem zakázáno. Tento pojem nepředstavuje jasné vymezení, zda správní orgán kvalifikoval jednání řidiče jako stání či jako zastavení. Právní předpis přitom nepřipouští vyžadovat úhradu parkovného v případě zastavení. Dle jeho názoru tak není výrok dostatečný a není možné přezkoumat, zda vytýkané jednání bylo trestné či nikoliv. Z rozsudku není vůbec zřejmé, proč krajský soud rozhodl tímto způsobem.

[11] V rámci námitky týkající se porušení neexistující povinnosti (v mezích IV. výroku rozhodnutí žalovaného) stěžovatel upozornil na fotografii parkovacího automatu založenou ve spise, kterou správní orgán nijak neposuzoval ani nehodnotil. Rozhodnutí žalovaného tak nemělo vůbec obstat, neboť ten vůbec nehodnotil podklad, na základě kterého se mělo usuzovat, zda bylo jednání stěžovatele protiprávní. Stěžovatel se dále vyjádřil k fotografii, ze které mělo údajně vyplývat, že jeho vozidlo stálo v působnosti dopravního značení IP 13c. Správní orgán ani krajský soud fotografii nehodnotily a nevedly, co z ní vyplývá. Správní orgán nehodnotil fotografii ve smyslu toho, kde byl umístěn parkovací automat a jak daleko byl umístěn od vozidla stěžovatele. Nelze proto učinit závěr o tom, že vozidlo stálo v působnosti dopravního značení IP 13c.

[12] Závěrem stěžovatel namítal, že kromě nevedení společného řízení vytkl v řízení o žalobě správním orgánům i porušení absorpční zásady při ukládání trestu. Na vypořádání této námitky krajským soudem stěžovatel uvedl, že nevedení společného řízení bylo tvrzením souvisejícím. Podstatné však je, že do stěžovatelových práv bylo zasaženo z důvodu neuplatnění zásady absorpce při ukládání trestu. Dle jeho názoru muselo být krajskému soudu zřejmé, že rozhodnutí žalovaného vedené pod sp. zn. 2017/7299/SPR/KAV nabylo právní moci a tato věc byla krajským soudem posuzována pod sp. zn. 29 A 8/2018. Stěžovatel považuje posouzení krajského soudu v této otázce za přepjatý formalismus. Zároveň považuje jeho závěr za předčasný, neboť soud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy (správní spisy o samostatně vedených správních řízeních).

[13] Žalovaný se v reakci na kasační stížnost zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel nejprve namítal absenci ustanovení právního předpisu, na základě kterého měla být ve správních rozhodnutích stanovena výše sankce. Z § 125f zákona o silničním provozu konkrétní sazba nevyplývá. Krajský soud v tomto ohledu odkázal na § 125f odst. 3 zákona

pokračování

o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, a dále na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který upravuje konkrétní skutkovou podstatu přestupku řidiče a rovněž [v návaznosti na §125c odst. 5 písm. g) téhož zákona] sazbu pokuty. Postup správních orgánů tak považoval za dostačující, neboť z výroku a odůvodnění bylo zřejmé, že byla pokuta uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

[17] Nejvyšší správní soud uvádí, že právní posouzení krajského soudu bylo správné. Z § 125f odst. 3 věty druhé zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, vyplývá, že „[p]ro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč.“ Z citovaného ustanovení je zřejmé, že pro určení výše sazby je potřeba použít sazbu za přestupek, který byl řidičem v konkrétní věci spáchán. Správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění jednoznačně uvedl aplikaci § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který umožňuje za přestupek uložit sankci v rozmezí 1 500 až 2 500 Kč. Jelikož rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího orgánu tvoří v rámci soudního přezkumu jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40) bylo správními orgány dostatečně přesně definováno, na základě jakých ustanovení byla zvolena tato sankční sazba. Ostatně stěžovatelem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017-29, je příhodný i pro nyní posuzovanou situaci, neboť v poukazovaném rozsudku soud uvedl, že „[s] ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.“ Kasační stížnost je v tomto bodě nedůvodná.

[18] Druhá námitka stěžovatele se týkala otázky, zda byl v mezích IV. výroku rozhodnutí žalovaného řádně zjištěn skutkový stav věci, neboť nebylo prokázáno, že by řidič skutečně neumístil za přední sklo vozidla parkovací lístek. Krajský soud přitom měl dle názoru stěžovatele namísto nastíněné otázky posuzovat kvalitu pořízených fotografií vozidla. K tomu kasační soud v obecné rovině uvádí, že dopravní značka IP 13c je informativní značkou, která označuje placené parkoviště; řidič se přitom musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Jak je patrné z fotodokumentace založené ve spise, stěžovatelovo vozidlo bylo zaparkováno v úseku platnosti této dopravní značky, aniž by stěžovatel osvědčil umístěním parkovacího lístku na viditelném místě za předním sklem, že uhradil poplatek za parkování. Nejvyšší správní soud již v minulosti (např. v rozsudku ze dne 15. 5. 2019, č. j. 6 As 333/2018-42) dospěl k závěru, že naznačený způsob osvědčení toho, že byl uhrazen poplatek za parkování (umístění parkovacího lístku za čelní sklo), lze mezi řidiči brát za notoricky známou skutečnost, kterou v daném případě nebylo nutno jakkoli dokazovat – a to tím spíše, že v tomto směru stěžovatel v průběhu celého správního řízení nic nenamítal. V čl. 3 nařízení města Trutnov č. 2/2014, vydaném ve smyslu § 23 zákona o pozemních komunikacích, je přitom stanoven způsob placení sjednané ceny, vč. způsobu prokazování jejího zaplacení – „doklad o zaplacení příslušné ceny musí být po dobu stání silničního motorového vozidla na místních komunikacích nebo jejich určených úsecích, vymezených v příloze tohoto nařízení města část A, viditelně umístěn za čelním sklem vozidla tak, aby z vnější strany vozidla umožňoval přečtení údajů na tomto dokladu o zaplacení příslušné ceny“. Je tedy zřejmé, že stěžovatele tížila povinnost umístit parkovací lístek za přední sklo vozidla; pokud tak neučinil, jde to na jeho vrub. Bylo povinností řidiče respektovat dopravní značení, uhradit stanovené parkovné a doklad o jeho

úhradě – tedy parkovací lístek – umístit na viditelné místo za předním sklem vozidla. I bez znalosti výše uvedeného nařízení rady je logické, že řidič vozidla musí dát pro případ kontroly ze strany příslušného orgánu určitým způsobem najevo, že parkovné uhradil. Pokud neumístí parkovací lístek na viditelné místo, byť by se tak stalo pouze nedopatřením (opomenutím), musí nést následky s tím spojené (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017-42 nebo ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32).

[19] Stěžovatel ve své žalobě namítal, že fotografie založené ve správním spise jsou nekvalitní a nelze z nich jednoznačně určit, zda se parkovací lístek za předním sklem nachází či nikoliv. Na tuto námitku krajský soud odvětil, že fotografie automobilu jsou dostatečně kvalitní co do zhodnocení, zda se za čelním sklem nachází parkovací lístek či nikoliv. Z celkového kontextu případu je přitom zřejmé, že parkovací lístek se za čelním sklem nenacházel, což po zhlédnutí fotografií potvrzuje i Nejvyšší správní soud. Krajský soud se tak řádně vypořádal s námitkou stěžovatele. Tato kasační námitka je tudíž nedůvodná.

[20] V další kasační námitce stěžovatel dovozuje absenci popisu protiprávního jednání ve správních rozhodnutích. Správní orgány ve výrocích hovoří o parkování, přičemž tento pojem dle přesvědčení stěžovatele nepředstavuje jasné vymezení toho, zda správní orgán kvalifikoval jednání řidiče jako stání či jako zastavení. Krajský soud se k této námitce vyjádřil v bodě 27 napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že skutková věta obsahuje nezaměnitelný popis skutku, na které navazuje vymezení porušení právní povinnosti. Ačkoliv se krajský soud výslovně pojmem parkování nezabýval, implicitně se s jádrem posuzovaného problému vypořádal. Podle Nejvyššího správního soudu přitom plně postačovalo, že ve výroku rozhodnutí správní orgán I. stupně stěžovatelovo jednání popsal tak, že v daném místě „parkoval“. Právě toto sloveso totiž správně vystihuje podstatu stěžovatelova jednání. To ostatně vyplývá i z provedeného dokazování, zejména z fotodokumentace a kamerových záznamů, které jsou součástí spisu. I ze samotných výroků rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že parkování mělo dlouhodobý charakter odpovídající stání vozidla (např. výrok III popisuje parkování vozidla v čase 9:50 hod. až 14:59 hod. nebo výrok V. popisuje parkování vozidla od 10:26 hod. do 12:44 hod.) Není tedy pochyb o tom, že již z výroku samotného plyne, že stěžovatel s vozidlem stál, neboť parkováním zde není myšleno nic jiného, než stání na parkovišti. Popis skutku ve výroku proto plně postačoval pro subsumpci pod skutkovou podstatu (obdobně se k tomuto Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019-32).

[21] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány, resp. krajský soud nehodnotily fotografie parkovacího automatu a místa parkování vozidla, z nichž vyplývalo spáchání přestupku řidiče či potažmo správního deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud se však fotografiemi v dostatečné míře zabýval v bodě 31 napadeného rozsudku. Uvedl v něm, co z poučení umístěném u parkovacího automatu vyplývalo, a dále popsal, co bylo zřejmé z další fotografie, tedy že se vozidlo nachází v zóně platnosti značky IP 13c. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně dále vyplývá (str. 10 a 11), že při svém rozhodování vzal v potaz přiložené fotografie, ze kterých vyplývalo, že řidič vozidla se neřídil značkou IP 13c a odstavil vozidlo na placeném stání bez parkovacího lístku. Fotodokumentace byla navíc dostatečně pečlivě popsána v protokolu o provedení důkazu ze dne 19. 4. 2017, který je součástí spisového materiálu. Fotografie tak byly v dostatečné míře zhodnoceny a vyplývá z nich porušení stanovené povinnosti.

[22] Poslední kasační námitka se týkala údajného nevedení společného řízení. Stěžovatel je toho názoru, že v podané žalobě namítal rovněž porušení absorpční zásady při ukládání trestu. K užití absorpční zásady Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009,

pokračování

č. j. 1 As 28/2009-62, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87 nebo ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018-46), z níž je patrné, že ani nevedení společného řízení není takovou vadou, pro niž by bylo nutné rozhodnutí správních orgánů rušit, byla-li dodržena zásada absorpční. Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. V tomto ohledu tedy kasační soud souhlasí s krajským soudem a jeho odůvodněním.

[23] Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 5/2020-50). Z napadeného rozsudku není v této otázce patrné, zda krajský soud k této skutečnosti přihlédl. Stěžovatel v žalobě upozornil na to, že je nutno dodržet absorpční zásadu a že musí uhradit podstatně vyšší částku, než kdyby bylo vedeno společné řízení. Nelze tak souhlasit s krajským soudem, že by se žalobní námitka stěžovatele odvíjela pouze od dotčení jeho procesních práv, naopak skutečně směřovala na porušení absorpční zásady (tj. hmotně právní posouzení věci), jejíž použití vyplývá s účinností od 1. 7. 2017 z § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Stěžovatel odkázal na dvě konkrétní věci a spisové značky, pod kterými jsou vedeny. Krajský soud se nijak nevypořádal s návrhem stěžovatele na vyžádání si správních spisů vedených pod sp. zn. 2017/3540/SPR/KOG a 2017/7299/SPR/KAV. Krajskému soudu mělo být přitom z úřední činnosti známo, že paralelně vedl pod sp. zn. 29 A 8/2018 řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí o spáchání dalších správních deliktů, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto. Krajský soud tak neposuzoval, zda byly dány podmínky pro vedení společného řízení, zda předchozí řízení bylo pravomocně skončeno, a nezohlednil ani možnost případného použití zásady absorpce. K těmto skutečnostem se měl správně vyjádřit.

[24] Nejvyšší správní soud v souvislosti s použitím zásady absorpce při ukládání trestu však považuje za nutné zmínit i svůj předchozí rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, z něhož vyplývá: „*K nezákonnosti může dojít pouze tehdy, jsou-li správní delikty projednány v samostatných řízeních a u druhého (či dalších) rozhodnutí v pořadí by nebyla dodržena absorpční zásada zakotvená v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pro ukládání trestu za souběh přestupků.*“ Je přitom zřejmé, že nyní posuzovaná věc se týká dřívějšího rozhodnutí o spáchání deliktu (rozhodnutí ze dne 27. 7. 2017), než věc projednávaná krajským soudem pod sp. zn. 29 A 8/2018 (rozhodnutí ze dne 28. 5. 2018). Posuzování zásady absorpce při ukládání trestu je proto na místě aplikovat u časově následujícího rozhodnutí. Z toho lze učinit závěr, že v nyní posuzované věci nemohla být zásada absorpce při ukládání trestu porušena. Jelikož stěžovatel neuvedl žádná další konkrétní rozhodnutí mající relevanci pro danou věc, nemohla být jeho námitka s ohledem na zásadu dispozitivnosti správního soudnictví dále konkrétně posouzena. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv shledal v tomto bodě dílčí pochybení krajského soudu, nemělo ve výsledku vliv na zákonnost daného rozhodnutí, neboť zásada absorpce při ukládání trestu nebyla v tomto případě porušena. Kasační námitka je tudíž nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému náklady nevznikly, proto soud ani jednomu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu